

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

KDYŽ LISTÍ PADÁ

Josef Vrbata.

Zvalna tobě s větví stromu žluté listy k nohám padne, potom ještě slodný pozdrav tělo šepce, nežli svadnu.

Jak to listí, tak i srdce, nežli zhyne zrádnou ranou, té, jež ránu zasadila, "a bohem" dá a "na shledanou!"

Ještě tep — a konce všemu nezná sněh, ni bolest zánu... Tak, jak v kraji staré listí, v žití mladá srdce vadnou!

Já také jednou miloval, když roze stály v kvetu a krásná lůčka celoval a hubinky bral s retů.

A voněl jasmín, háj i les, i vzduchem stáli vůle — já věru nevím dopodoba, proč líbat jsem — tak málo...

Pak dělá si s víchem notoval, zem novou vzala masku; Co květu, vše mrazá pochoval — i moji mladou lásku!

PRÁVĚ PŘÁTELSTVÍ.

Pravé přátelství spočívá právě ve volném společenském styku, o něm nepožaduje žádných závazků, žádného povolení. Žádný přítel není tak důvěrný, tak blízký, u něž by lahodnost neb jenost neexistovala. Člověk však nemůže býti nikdy tak jist, že v pádu nutnosti neb potřeby se neobjeví volnost vyjádření.

Pravý přítel nás nikdy neobtěžuje s pouhými povídkami neb zúmyslnými hanami, pronesenými z pohnutí nenávisti, leda by to bylo záhodno ku předjetí neb zamezení nějakého úkladného plánu na poškození, bychom se mohli v čas tomu vyvarovati, anebo se ozbrojit.

Dobry upřímný přítel, neb přítelkyně, nás obvykle spraví jen o tom, co o nás chvalitebně proneseno, a zároveň jest vyrokem tím tak potěšen, tak jako by se to jež samého týkalo. A slyší-li nás bezpodstatně a nesprávně haněti, aneb urážeti, tož se nás jako duševně a poctivý přítel zastane.

Dobry přítel mluví s námi vždy a v každém případě otevřeně a dovola si, vyjádřiti se přímo, že by si toho za zády nikdy nedovolil. Takový přítel se pak může zvatí pravým, kdežto ten, jenž se nám do očí staví, by si získal naši důvěru a v tom se obrátí a okamžitě nás zradí, nežli nežli náš nejuhlavnější nepřítel; před takovým jest nám záhodno se chrániti. Zrada jest horší a podlejší, nežli jednání toho nejuhlavnějšího člověka.

Jak málo víme, kdy a kde nás nějaká nehoda potká, dokazuje četné neštěstí, které se tak často dostavuje, aniž bychom se jeho zlého nadáli.

Velice smutná nehoda, jež potkala stáříčku paní Barboru Knežáckovou, o níž byla zpráva v minulém čísle "Pokroku" přinesena, že jí byly vlakem obě nohy pod kolony téměř uržuty, jest nad míru bolestná; neboť stáříčka paní čítá 78 roků stáří, a jak se dává, jest naděje na její uzdravení. Ještě dobře, že stáříčka nezoušla žádnou velkou bolestí, že pře pohromu onu anež snáš, jakož i všechny dítky a přátelé, když ví, že habička nemusí trpěti velké bolesti. Stáříček paní jakož i všem přátelům projevuji upřímně citěnou soustrast, nad neštěstím, jež je potkalo.

Podobné neštěstí též potkalo mladého pana Edwarda Donata, nejstaršího syna p. Jindřicha Donata, chvalně známého po celém českém západě cestujícího jednatele Trinerova závodu. Mladý Edward před krátkým časem počal pracovati na dráze jako brzdář a nešťastnou náhodou, když již spí, našel se odhodl káru, vlak se pohнул a on sražen k zemi, při čemž jedna noha mu pod kolennou zrovna uříznuta. Jest to strašné neštěstí, povážlivé-li, že tak nadějný, plný energie mladý život jest čištěně ochromen. Manžel Donatův má již pouze dva syny, a nichž Edward jest neštěstí potkalo, jest starší a Frank mladší. Čtená redině přejeme, by se ze svého zá-

smutku brzy zotavila. Buďte ujištěni, drazí přátelé, že neštěstí toto nedotknu se pouze vás, ale všech vašich upřímných přátel.

K NAŠÍ ORGANISACI.

Každý tvor snaží se, aby dosáhl blaha vezdějšho a spokojenosti v míře co největší. Čl a účel veškerého lidského života směřuje k uspokojení nitra a k dosažení blaženosti životní nebo posmutné. Vnitřní, duševní naše spokojenost kotví ve vědomí, že povinnosti a poslání své svědomitě plníme a při tom duch svůj užitečně a dobru obohacujeme, že vzájemný poměr společenských správně pochopujeme, ve vzájemných stykách svých lásky bratrské, jež miluje i káře, náležitě řetíme. Spokojenost tato sice může býti chvilami zvěrněna vlnami zevnějšho — křivdli kritikou, nepochopením a nespravedlivým jednáním našeho okolí — avšak jádro našeho ducha zůstává tím, čím bylo; sebevědomím, v objektivnosti otuženým, pravdu v sobě chovajícím. Pravou spokojenost a blaženost vnitřnou nemožno si jinak mysliti, než prací duševní neb tělesnou, zásadami mravními a společnějičinými podporovanou. Spokojenost a blaženost, spočívající v lenosti neb dosažení cílu špatných není pravou, nýbrž jen zdánlivou, neboť v ní ukrývá se červík, jenž krytý a nepozorovaně čeká na vhodný okamžik, by ničivou svojí práci započítí mohl. — Taková spokojenost podobá se hrobbm obléhání.

Rozhlížme-li se my, — čestí osadníci — kol sebe, vidíme samou jev rozbaránot, rozptýlenost i tak nezdravých sil našich. Máme proto málo příčin býti spokojenými a blaženými a měl by takový stav věci nás věru napomenouti, bychom v užším sepejetí a přimnutí k sobě hledali východ z neblahého stavu nynějšího. Bychom se mezi sebou setmelili, utužili, život vzájemně si oblažovali a ne naopak si jej ještě nepřijímávali.

I ta nemá tvář, tuší-li instinktem svým bližící se neštěstí a pohromu, tuší se k sobě, hledajíce nevědomky ochrany sama v sobě, ve své síle proti skutečnému neb domněnému nebezpečí. Podobně činní lidstvo, ohrožováno jsove v přirozeném rozvoji národním, hospodářským i kulturním, staví si sdružováním hráz proti příboji, hrozícímu jemu uškoditi.

Jenom my, — Čechové zdejší, — neměli bychom důležitost sdružování v jeden celek pochopiti? — Řádná organizace udržuje společnost, činí je vně silnou, vnitř spokojenou. Sílá, spočívající na mravních základech, reprezentuje zevně moe a uvnitř blaho, vyvíjí do světa čtu, doma lásku. Má-li však organizace býti silnou, musí též její individua býti svého úkolu vědoma. Popad k tomu pak vycházeti musí z vnitra a rozvíjovatí se musí na všechny strany, bera všeroku naporád, žádného nevynechávající, každého si všímající, avšak též dle zásluhy nikoho nepřivlečující; pro všechny musí býti jedna míra. Ten pak, kdo se skrývá z řad společnosti vynyká a jen pod egoistickou míru svou se staví, ten zájmy celku jen poškozuj. A proto nebylo by na škodu, moe učiti "Prokrutesova lůžka", jež by krátké vytahovalo, dlouhé zkracovalo, slabé a házli ve povazovalo, domyšlivé a remitenty pošalčovalo — metla vyhání děti z pekla!

Nebudu tu nic lívého a nepravdivého, pak-li upřímně řekneme, že v organizaci jsme doposud dětmi se všemi jich vlastnostmi. My jsme si už tuze přivykli na cukrářka, chvalně maslen a hlazení, avšak to nejsou v každém případě vhodné prostředky pedagogické!

mně líto, že nemohu s ní jeti na nádraží, ježto byla jsem upoutána na lůžko; už, už jsem si myslila v duchu — "Ando, to té zadusí — hrozný kašel a zánět krku, však nemají zapomenout djetati; smrt celá si lidé sami!" A věru lze mi bylo, nieméne zavolá-li lékaře, octne se na domě červená tabuška a nápisem "Diphtheria" a já té lékarské diagnóse moe nevěřím a dávám české kuchyni přednost před "latinskou", která mnohdy ještě poruší trávení; studený ovšem, teplá limonáda mně dobře učinily, tak že odpokledne, sedle skoro v posteli, jsem vzala do ruky mého němeého společníka a zahleubala se do milého čtení "Zlaté v ohni" od Vlčka, jež mně přibíhlo tihou zábavu. Ráno nedělní mi přineslo úlevu, že jsem uvažovala, zda-li nebudu lépe, když se obléknu a vyjdu ven; slunko hřálo a venku bylo tepleji než v mé sedněnce a tu jsem se oblékla a vyšla ven. Dost dlouho jsem ležela, pomyslíla jsem si, avšak až si! V tom ale vidím jiti z raniny moe Karlu, která mi hned vyřizuje, že p. Čerovská jí říkála, abychom odpokledne s dětmi k ní přišly. Nuže, dobře půjdeme! Po obědě nastalo oblékání dětí a as o 1. hodině jsme již putovaly; není tam daleko, hned za Waboa na silnici do Weston; krajina ale skýtá hezký obrazek — mezi zelení se Vám bělá pěkná farmačka. Děti veselé capaly a jen Lojzík si asi myslil, že má skleněné nožičky, neboť se ohlížel, jestli ho něčdo penese a zůstával vzadu. Konečně jsme došli; náložky uklizeny, všude vzorný pořádek, až na tu okřídlenou havěť, jež po ránu stála, jakoby na válečné noze. Kol studné jsme vešly branou do dvorku k obyčejnému stavení; hospodyně, p. Čerovská, nás mezi dvěma očekávala, a tu hned na stalo obvyklé představení: "To je Mašterová, její drahota a to jsem já!" ukazují na sebe a v žertu jsem se smála! Dobry žert! P. Čerovská nebude vědět, jsem-li, nebo nejsem-li tou klepavou "Kulíkovou". Když v tom ona se usmála a řekla — "jen pojte dál, vždyť Váš znám z "Pokroku" i Vaši fotografii mám, jakož i tety Vitámvásové a Arny z Prahy." Mnoho uznání bylo ve slovech p. Čerovské, když naše nepatrná dopisovná dechází u čtenářek trochu pochopení. — Milá pane, dodala jste mi síly a chuti zase po dlouhém čase k dopisování. — Vždyť každý, kdo píše, čim tak, by veřejně rozmlouval se všemi od srdce k srdci; jen že mnohý význam slov si divně vykládá! — V domě rodiny Čerovské jsme se hodně pohádaly a člověk by prožité zkušenosti poslouchal celé hodiny; domov nynější a jeho zastavení se nám líbí; však prožit to, než se k tomu dopomůžeme, by se nám asi nechtělo. Začátek — jako vždy — prerie, dráček, který sjáhlými dešti se ještě prolomil, svízel nad svízel; lékařem v pustině je starý herbář a ty peníze, jež přecházely do rukou starý domovinářům — je skutečně na pomýšlení; dostávali je za konanou cestu do města, aneb za výrobek, který k prodeji donesli; 6—7e tučet vajce a 8—9e libra másla — před 25 asi lety. A tu hospodyně ještě koukala, by zásoba na zimu jí přibývala, kupuje po čtvrtku cukr a schováváje pění. Konečně byl čas k odjezdu, neboť děti, přes volnou vůli stávaly se netrpělivými a proto jsme vyšly. — "Tam, hleďte, máme nyní kurňák a to bylo zde dříve jako obyčejní stavení." Vesly jsme — nízké, malé, dusné, jako kdyby nás to mělo potrestat a stropy na nás spadnouti — mně to tam připadlo. A přece lidé v tom třeba u největší spokojenosti ostávali; pak jsme opět vyšly a rozhlédly se po pěkné rovině a v dále "Wahookský Court House" se nám zdál jako v pohádkce vyrostlý "zámeček". Pěknou podívanou máme upřímně jsem projevila. Rozloučily jsme se a mně opětě v srdce zůstalo více o jednu vzpomínku. Jdu dolů a ptám se, kdy přibude vlak od Plattsmouth a v odpověď dostanu — žádný odpokledne, až v 7.50 hod. večer. Na to jdu na druhé nádraží a zase se ptám a tam mně řekl, až v 6 hodin večer. Na tohle už je směla a jeli jsem domů. Za malou chvíli nějaká otař paní klepe na dvře. Jdu tedy a hledím na ni a ona mne, při čemž se tále — bydlí zde tota Vitámvásová? Ano, jen dále a s kým mám tu čest, prosím? Já jsem Vaníčkova od Clarkson, jsem zde u

Teta Vitámvásová, Omaha, Nebraska. — Milé družky "Ž. H."! Tak jest již po parádě Ak-Sar-Ben krále! Přítelkyně p. Kulíková přišel škoda, že Teta nebyla s námi, neboť mohla též něco z dobrodružství znáti. Jen poštějte, však již také brzy pojedu, ačkoli v kterou stranu nejdříve, to posud nevím, neboť člověk nikdy neví dneš, co mu přinese zítřek. Těšila jsem se, jak si vystrojím muže a půjdeme spolu na bá! Starých Osadnic a jak se — ne já, ale můj muž zase na celý rok vytační; a to proto, že jest velké procento vdov. Nafizují mu tudíž — at je mladá nebo stará — všechny musjí provést; mně brát k tanci nemusí, neboť stejné se s sebou nerada v kole motám. Víte, můj muž tančí tuze volně a rád "na šest" anebo volně — "Pojď, pojď, staroušku, nazvešni nožku, dupnem si trošku po staročesku". A to není pro mne, neboť já, když do kola, tak at to ubývá a ne se stále vrtá na krejneru. A tak se také stalo, že mi to bálu jsem v posteli, kdežto mužíček místo politování se mně ještě smál, jak prý mně to jde od podlahy. Proto ale jsem si přála, jen abych mohla na parádu a šla jsem. Vše bylo krásné, nieméne když kadeti z vyšší školy v plném vojenském kroji pochodovali, záhy myšlenky moje zalétly na pole přítomné války a pocty mé byly jakoby ty pušky a šavle na nás, na ty zastupy lidu, namířili a prývě, že se zase již blíží svátek zeměčelých — (dušíček, 2. listopadu) — tím smutnější byla moje nálada. Věk káry jedou, jedu krásnější druhé, až tu se blíží Strýc Sam v záplavě amerických vlajek a po jehož hoku sedí dáma; všude jim teskají a já také apovídám si — tohle je divné. Kolumbie to není; snad se ten Strýc Sam na zimu oženil, že má vedle sebe tetu, to jest poprvé, co s ním vidím společně. — Pak když to skončilo, šli jsme domů a těšili jsme se opět na příští večer zrovna jako děti, kdy uvidíme pohádky, jež nám habičky naše vyprávěly. Mezitím pak jsem si též myslila, co mám zima vařit. Vždyť k nám přijedou hosti a proto že bylo chladno, tedy polévku na pravém místě a ovšem i k buchty. Věk co pak se jim stalo, že nepřišli? Jsovi již 4 hodiny, kdežto oni zde měli být o půl jedné. A tak jsme si se Zdenkou povídaly, co jen asi se jim přihodilo? Polévku a buchty máme, hosté však nejdou. Nu, at, Zdenko, tuhle si vezmi pár buchek a trochu té polévky, na níž si s Andělkou a Mašterkou jistě pochutnáte a jdu ku soušedce, paní Dufkové a volám p. dr. Olgu Šfastnou a ptám se jí bez vešl omluvy — máte hlad? Nu, to právě nemám, paní doktorka odvětili, kdyby ale takhle bylo něco dobrého, jedla bych! — Dobry! vezmu buchty a jdu. Pak zase povídám, buchty máme, hosti ale nepřišli. No, u nás se dlouho nezdrží, sedněte! O, nikoliv, ja musím k nádraží, má přijet Marka z Plattsmouth a nepíše, na které nádraží přijede, proto musím z jednoho na druhé, ježto něco nám veze. Nechtěte, Robert vás tam vezme v káře! O, to budu rada a již spěchám domů a jdu ještě za volat p. Zemanovu. Máte, hosty? Ne, přijedou až večer. — Vy máte? Ale nám nepřišli! Pekla jsem buchty a nyní je dobrým lidem roznošším, ježto by vysehly, při čemž zároveň sděluji jí o neštěstí, jež stihlo mladého Eduarda Donata. Jelikož jsme ale měly o ně pilno, tedy záhy jsme se rozloučily. Soušedka jde se mnou a já vovnou do sklepa, aniž bych si byla povšimla, že za dveřmi stojí kučerák kulřik, včudu nahoru a p. Kučerová stojí přede mnou, za ní p. Ettingová a p. Adkinsonová — všechny z David City. I hromada do toho! Nyní zase buchty prý a hosti zde! Vše ale dobře dopadlo. Odložte si věci a buďte jako doma. Zde jest toto, tanto zase ono, ohvěte si to a jeste, ja musím již jiti k nádraží. A také jedeme o přelet. Na nádraží se jdu dolů a ptám se, kdy přibude vlak od Plattsmouth a v odpověď dostanu — žádný odpokledne, až v 7.50 hod. večer. Na to jdu na druhé nádraží a zase se ptám a tam mně řekl, až v 6 hodin večer. Na tohle už je směla a jeli jsem domů. Za malou chvíli nějaká otař paní klepe na dvře. Jdu tedy a hledím na ni a ona mne, při čemž se tále — bydlí zde tota Vitámvásová? Ano, jen dále a s kým mám tu čest, prosím? Já jsem Vaníčkova od Clarkson, jsem zde u

Menčíků — víte u Hrubých a já chei tu tetu také poznat. A hned jsme byly ve svém živlu. Vybízím moji novou neteř — sedněte a víte, že vám talířek teplé polévky udělá dobře, jste unydlá? A již chystám přibor, však moji hosté se hrozí a paní Kučerová mně šepá — my jsme všechno snědly. No, to nic, však ona sklenka Trinerova portu také rozhrčeje. Pak jsme se bavily, až byl čas na parádu. Paní Vaníčkové děkuji za návštěvu a milé pobavení a se shledem, že k nám také někdy přijede, jsme se rozešly. Pohovořila jsem si též s p. Jakub Blatnou a p. M. Šťávoovou z Linwood, Neb., jež jsou milými hosty rodiny p. Šotraba. Též nám sdělila alé, Lilie Proškovéova, že již není mamínčina, nýbrž paní Vacková. Tak dobře, Liduško, jménem celé "Ž. H." ti blahopřeji, by's šťastnou byla ve svém manželství a nepomocí i jako paní Vacková přijít do "Ž. H." a sděl nám, jak se ti líbí v novém tvém domově. Víme, že se rodičům po tobě stýská a kdo nyní tetě napeče těch dobrých livanů, jako ty jsi pekávala! Milá Teto! Díky za dopis, jak že z vašeho dopisu pozorovati, jste pořád velmi čilá. Slečna Proškovéová a jejímu etěnému manželí patří moje upřímná gratulace a bude mne též těšiti, když si na nás mladá paní vzpomene návštěvou, alespoň v "Ž. H." Srdečně vás všechny zdraví, Pořadatelka.

Alb. Širotek, Osmabroek, No. Dak., 6. října 1915. — Čtená paní pořadatelko a red. "Pokroku", jakož i všichni čtenáři tohoto časopisu přijímáte srdečný můj pozdrav! Zároveň též zdravím v Exeter, Neb., p. Jana Touše, starého kováře z Čestína u Klatov a nynějšího zákopníka v této svobodné zemi, jehož jsem jako dobrého přítele neviděl již 31 rok. Budiž Ti věk Tvůj prodloužen a též slunce radosti a svobody, by zahrálo prsa Tvá, přeje Ti přítel. — Nyní, jak se mám zde já. Počud se tyče počasi, musím říci pravdu, že deště zastavily mláčení doposud na 13 dní a ještě se neví, jak to bude dále. Za těch 13 dnů jsem udělal dvakrát po dvou hodinách a nyní stojíme zase. Máje dlouhou chvíli, zasel jsem též na návštěvu, ba správně musím se přiznati, šel jsem spíše zebrati o chleb — nemyslete však o moučném, nýbrž duševní chleb, totiž české noviny! Byl jsem krajanský přivítán a dostalo se mi též, o co jsem žádal, od manželů p. Brezínových několik výtisků "Pokroku", jež jsem s nemalou radostí uchovil a poseděť jsem, pohovořili jsme si o přítomné evropské válce. Když pak nechtěl jsem děle p. Brezínu zdržovat od studování nových kusů, jež před mým příchodem hrál na housle. Manželé Brezínovi mají též asi 17—19letého syna, jenž rovněž hraje na známém nástroj. Při této příležitosti dovoluji si o tomto nadání mladíku sdělit, že, ač neměl české školy, přece může dobře z českých novin čísti; mimo to se znal jsem v něm čistý český charakter a upřímné citího Čecha — svobodáře, nad čimž zajisté může býti rodina p. Brezínů plným právem hrda a věru sluší jí to ku etí již z toho důvodu, že, jauce obklopeni těmi kulturními Němci, syn jejich neleká se ve svém mládí propagovat svoji myšlenku na venek. Sám jsem tímto úkazem potěšen, neboť velmi zřídka setkáváme se u českých zde rozených dětí s takovým uvědoměním. Nechei se příliš široce v tomto smyslu rozepisovat a konečně myslm, že tude lépe, když svůj dopis ukončím, neboť mohl by se jinak očitnouti v tom pověstném benedíkně koši. Bude-li však tento dopis uveřejněn, jsem ochoten přístě na patu třeba ještě delší dopis. — Odpuště, dopis tento piši na zem ve stanu pod plachtou. Ct. příteli, jsme potěšeni, že přičiníte se krah našich et. dopisovatelů a dopisovatelek rozšířiti. Dopisy slušného obsahu a prostě osobních polemik vždy milořadí uveřejníme, ježto jsme přesvědčeni, že četní naši odběratelé s velkým zájmem čtou dopisy v "Ženském Hlídku" i na jiném místě uveřejněné. Proto jen v započatém dopisování pokračujte, za dež již přijímáte děk. — Pořadatelka.

UŽITEČNÉ POKYNY.

Při otrávení dejte neckladně lžičku soli a lžičku hořčice mleté do sklenice vody a dejte vypít. Po vyvrhnutí vypijte rozkloknané vejce a po chvíli koflík černé kávy.

Modry kašel má více stupňů; nebezpečný jest v stupni druhém, tak zvaném hořčicím. Děti obyčejně trpí modrým kašlem v zimních měsících. Když kašel pokročil na svém postupu do druhého, hořčického stupně, tu obyčejně dítě po každém záchvatu dává. Dávání tohoto nemusí se rodiče obávat proto, že šlem ze žaludku rozhodně ven jiti musí. Dávaje dítěti v takových případech stravu jen lebeo stravitelnou a udejneme toho, by si ani tou nepřepilno žaludek. Po každém dávání, ba i častěji mimo ně, necht dítě užívat klobkádla, sestávajícího z obyčejné vody, v níž rozpuštěn jest chinin. Zamešme tak rozšíření nemocce na druhé děti.

Plesnivé skvrny na látkách, evtléte na bílých líných, nejlépe se vyčistí v teplých dnech letních. Smičtejte líce mliekého mydla, nebo prášku škrobového, lžičku soli a šťavu z jednoho citronu. Natřete skvrnu po obou stranách, rozprostřete šat na trávník a nechte den a noc, neb tak dlouho, dokud skvrna nezmiž.

Aby se prádlo pěkně leskla, přidejte do škrubu kousek cukru.

stila sluhu proto, že lhal, byl hrubý a nedbalý, a najmula Čiána, jenž jí byl odporučen pro jeho pravdomluvnost a věrnost. Brzy jeho nastoupení v službu, rozhodla se paní jeho dávatí soukrovně. Vímek a cdpolečné dne, kdy hostina měla být odbovana, nariidna Čiánu říci: "Nejsou doma", každému, kdo by přišel. Náhoda to ale chtěla mít, že jeden z mladých pánu, a sice ten, na něž snažily se zvláštní domem učiniti, přišel požádat o dovolení, aby u večer směl přítele svého sebou přivést, a na dotaz po domáček, řekl mu poctivě sluhá: "Právily mně říci každému, že odešli pryč, ale stará je v kuchyni a myje nádoby a mádě slečny jsou nahoře a malují si tváře." — Toho večera nebyl ani mladý páni ani jeho přítel přítomni věnečku a pravdomluvný Čián musel se ohlížeti po novém místě.

Kočka na daleké cestě.

Oběm jeden obdržel darem maltezskou kočku i s kofaty od jednoho přítele, jenž bydlel ve vzdálenosti čtrnácti mil. Kočka i se svými mláďaty byla zabalena do houně, vlečena do koše s víkem a koš pak zařít do pytloviny a celý dárek odvezen na voze. V novém domově byla darovaná zhubkný myš umístěna ve zvláštní jizbě, krmena a vůbec zaoaceno jí pohodli, jakého si mohla jen přát. Po sedmém dni byla spokojena a zdálo se, že si zvykla. Na to zmizela i se svými mláďaty a druhého dne na to se objevila i se svou rodinou ve svém starém domově. Tou cestou, kudy byla vezená, nevrátila, neboť jí lidé vřídili v polích, vždy s mláďetem v hubě. — Vezmeme-li, že od času, kdy z nového domova zmizela, až do času, kdy se objevila u svého starého pána, uplynulo 36 hodin, musila uběhnouti 112 mil, a k tomu ještě vykemala polovíčku pouť své s kotětem v hubě.

Na rozchodu.

— Slyšeli jste kdy dvě vdané paníčky se rozházeti u branky v létě u večer? Neslyšeli. Nuže, bývá to as takto: "Dobrou noc!" "Dobrou noc! Přijďte nás opět co nejdříve navštívit." "Ano, přijdu. Vy přijďte co nejdříve." "O, přijdu. Přobrou noc! Ale nezapomeňte brzy přijít." "O, nezapomenu. A vy také nezapomene brzy přijít." "Nezapomenu. Přiveďte sebou Sally Jane jistě podruhé." "Přivedu. Byla bych jí s sebou vzala tentokrát, ale nebyla doela zdráva. Čhtěla jít velmi moc." "Že ano. To bylo zlé. Přistě ji ale sebou jistě vemte." "Vezmu; a vy jistě vemte sebou bejby." "Vemu, vemu. Zapomněla jsem vám říci, že se mu profezal zas jeden zoubek." "Že ano! Kolik pak jich již má?" "Pět. To jej činí velmi zlého." "To bych myslila, v tom parnu. No tak dobrnou noc! Nezapomeňte přijít!" "O ne, nezapomenu. Vy také nezapomene přijít. Dobrou noc!" A konečně se přce rozejdou.

Při otrávení dejte neckladně lžičku soli a lžičku hořčice mleté do sklenice vody a dejte vypít. Po vyvrhnutí vypijte rozkloknané vejce a po chvíli koflík černé kávy. Modry kašel má více stupňů; nebezpečný jest v stupni druhém, tak zvaném hořčicím. Děti obyčejně trpí modrým kašlem v zimních měsících. Když kašel pokročil na svém postupu do druhého, hořčického stupně, tu obyčejně dítě po každém záchvatu dává. Dávání tohoto nemusí se rodiče obávat proto, že šlem ze žaludku rozhodně ven jiti musí. Dávaje dítěti v takových případech stravu jen lebeo stravitelnou a udejneme toho, by si ani tou nepřepilno žaludek. Po každém dávání, ba i častěji mimo ně, necht dítě užívat klobkádla, sestávajícího z obyčejné vody, v níž rozpuštěn jest chinin. Zamešme tak rozšíření nemocce na druhé děti. Plesnivé skvrny na látkách, evtléte na bílých líných, nejlépe se vyčistí v teplých dnech letních. Smičtejte líce mliekého mydla, nebo prášku škrobového, lžičku soli a šťavu z jednoho citronu. Natřete skvrnu po obou stranách, rozprostřete šat na trávník a nechte den a noc, neb tak dlouho, dokud skvrna nezmiž. Aby se prádlo pěkně leskla, přidejte do škrubu kousek cukru.